

Plavalka

Pia Prezelj

Kaplja se je večala, se debelila med A te kaj zebe in Ne na glavo, se gostila kot puding, še malo, še malo, nato pa se odlepila od pete, ki ji je visela čez rob, in udarila ob beton.

Ob tej uri je običajno mirno, vsaj razmeroma, *dovolj*, dovolj za skoke in zamahe, tiste prave, polne, močne, za odbliske svetlobe med vdihom izdihom, v katere se zoži, kar je in bi bilo, za izgubo v mokroti, v koscih listja in trave, ki se prevračajo po dnu. Ob tej uri se je običajno dvignila z razgrete plastike in se sprehodila mimo vrste, ki se je raztezala čez severni del kopališča, vse do sladoleadne skrinje, kjer si je izbrala lučko, da ji je sladkobje kapljalo po prstih, da so se ji lepili, da je posedala na klopi in pogledovala mimo senčnikov, s katerih so mušice sedale na trebuhe in grozde, ki so jih metali na travo, ker so se v torbah spečkali pod težo teh in onih krem, vlažilnih, blažilnih, zaščitnih, predvsem teh, kajti pred stvarmi se da zaščititi, je pomislila, pred marsičem, v tem smo dobri, razvili smo metode in procese in mehanizme, se do onemoglosti izmojstrili v izogibanju, preprečevanju.

Tudi tokrat bi se sprehodila čez plitvino, si ohladila stopala, njihove obrise mokre puščala pred tistimi, ki bi jih kakor njo čez slabo uro ogovorili, Oprostite, gospodična, saj vem, da veste, ampak spomniti vas moram, da zapiramo ob sedmih, bi rekel fant, ki je služil za skuter, in tudi tokrat bi si izbrala lučko, nekaj časa strmela v spodvihovanje senčnikov, nato pa pograbila svoje reči in se vrnila domov, po poti, ki bi jo lahko prevozila v miže, v prostore, kjer je voda curek, oropana svoje razsežnosti, svoje sile, zamejena, toda *varna*, se je opomnila, kajti varnost terja odrekanja, varnost je na prvem mestu, mar je niso tega učili.

Premaknila se je na bok in skušala odmisлити vse Ne na glavo in vse grozde, skušala misliti zgolj na temo, ki je, ko je zaprla oči in glavo obrnila k soncu, postala rdečeoranžkasta. Ob beton je udarila kaplja – nato še ena in še ena. Da bi zaspala, si je predstavljala, kako se pogreza v belino ležalnika, toda bil je trd in oster in ni se mu prilegala, žulilo jo je v bok in ramo. Navaditi se boste morala, da vam bo malce neprijetno, se je spomnila izza rdečeoranžne, se spomnila ženske, ki si sredi vseh tistih kablov in gumbov in sond in ekranov snema rokavice, nasmejane, umirjene, primerno za takšne trenutke, seveda, le kdo si ne bi želel vedrega rablja.

Sedla je, dvignila plastično hrbtišče in se naslonila nanj. Na njeni desni se je nekdo stegoval čez rob bazena, nekaj podajal, nekomu nekaj prigovarjal. Še včeraj bi poslušala, ga morda ustavila, ogovorila, Baje se jutri obeta dež, toda vse se je zdaj zdelo tako majhno, tako puhlo v primerjavi z njeno *fazo*, so ji rekli, kot bi šlo za nekaj, kar jo bo slej kot prej minilo, Večina vas misli, da se lahko pojavi samo zjutraj, ker se ji pač reče jutranja, ampak slabo vam je lahko tudi podnevi in ponoči, navaditi se boste morala, da vam bo malce neprijetno.

V spodvihovanju senčnikov, ki ga je tako rada opazovala, tako rada v njem iskala vzorce, iskala ritem, je danes videla le eno – izključitev iz znanega. To plapolanje v vetru ji nič več ni pripadalo, ni ji več pripadala rutina, ki jo je skozi leta izostrila, jo utrdila, kot tudi ne deklišтво, ki si ga je dotlej lahko delila z drugimi, ki so ga v njej gojili kot klasje za žetev in ki ga je gojila tudi sama, ga nosila kot okras, si ga prilaščala, ponosno. Opazovala je dekleta, ki

so se podila po kopališču, telesa, tako zelo podobna njenemu, tako zelo, a ne povsem, in razumela, da je tega konec. V njej se je nekaj debelilo, gostilo, a ko je naposled vstala, da bi se pretegnila, jo je fant, ki je služil za skuter, pogledal kot vselej, ji pokimal kot vselej, enak enaki, je pomislila – bila je *to* in *tisto* hkrati, dve telesi, prazno in polno, obe enako neresnični, eno ne-več in drugo ne-še. Vedela je, da se bo kmalu morala odločiti za enega od teh teles, za vrnitev, ki to ni, ki to nikoli ne bo mogla biti, ali za tisto, česar ni ne znala ne hotela imenovati, saj bi zven zahteval obliko, ta pa bi zahtevala njo. Toda ne še – danes ne.

Podvojena je pograbila plavalna očala in zakoračila k bazenu. Z vodo čez ramena je pljunila v stekelca in nekoliko pomazala, potegnila za elastiko in si jo napela čez teme, zajela zrak, še bolj, še malo, in se odrinila od roba. Na dnu modrine so kosci listja in trave poplesavali med zamahi. Zdelo se je, da hote.